

Naujumo ištaka

Liudijimas, pristatytas CL Lombardijos suaugusiųjų Metų pradžios dienai

Aš esu vadybininkas viename svarbiame aukštos mados prekių ženkle ir labai aistringai dirbu savo darbe, kuris susijęs su grožiu — nuolatiname ir žaviame kūrybiškumo ir meistriškumo dialoge. Rūpinuosi visų kolekcijų (rankinės, batai, drabužiai...) įgyvendinimu ir viskuo, kas vyksta už mados šou; mano kasdienybę gerai apibūdina filmas *Il diavolo veste Prada*. Prabangos pasaulis spindi, yra glamūringas, susijęs su sėkme ir šlove; todėl jis kelia labai įdomių ir provokuojančių kultūrinių iššūkių, ypač dėl „naujųjų teisių“.

Pastaraisiais metais mano gyvenimas buvo ištis intensyvus, turtingas asmenine, šeimynine ir bendruomenine patirtimi, tikėjimo kelyje — šiltai sekant judėjimo pasiūlymus; tačiau profesiniame fronte dažnai jaučiausi „susiskaldęs“, tarsi stovėčiau idealinių Herculėjų kolonų slenksčiu: kartais atrodydavo, kad grožis, kurį patiriu, negali įsiliesti į darbo kontekstą, kuriame vyrauja kiti vertinimo kriterijai, prie kurių, regis, reikia prisitaikyti, kad būtum labiau „pragmatiškas“. Ir vis dėlto man dažniausiai kildavo klausimas: «Kaip aš galiu tikrai gyventi savo tikėjimą darbe?». Klausiau savęs, koks galėtų būti mano indėlis kaip krikščioniško buvimo toje srityje, kuri atrodo tokia toli.

Tėvas man daug kartų priminė šv. Pauliaus metodinį siūlymą: «Tirtume viską ir laikykite, kas gera» (1 Tes 5,21). Tai nuo vaikystės manyje sukėlė didelį susižavėjimą ir atvirumą visai realybei, be išankstinių nusistatymų; tai privertė mane siekti, kad gyvenimas kiekvienoje srityje būtų vienas ir tikras. Tačiau ši mano giluminė būtinybė būti tikru, būti buvimu taip pat ir darbe, galima sakyti — misijos buvimu, laikui bėgant tapo beveik psichologine introspekcijos praktika, mano gebėjimo matu. Aš visada baigdavau pripažindamas savo netinkamumą bandant suformuluoti sprendimus, kurie „pateisintų“ tikėjimo priežastis. Tai tapo tarsi našta, prie daugybės gyvenimo ir darbo klausimų. Likdavo bandymas iš judėjimo paimti bendrą impulsą, kad išgrynintum kompromisinę poziciją, kuri galiausiai pasirodydavo sterilus.

Mano atstatymą įvyko tada, kai supratau, ką iš tikrųjų reiškia „būti buvimu“, — tai pasakė Davide Proserpi pernai susirinkime su Italijos kultūrinių centrų asociacija (**Kultūra: būti dėl Kristaus**). Tuo metu jis priminė mums, kad vienintelė originalybė, kurią mes atnešame pasauliui, nėra asmeniškai išvystyta refleksija, o yra komuninis vertinimas, gimstantis gyvenamoje vienybėje. Naujumo, kurį aš galiu atnešti į savo kontekstą, pradinė vieta yra ta vienybė, kuriai aš priklausau; ji reiškiasi, ten kur esu, kompanijoje su tais, kurie buvo pašaukti kartu su manimi Kristaus ir kurių aš nepasirinkau.

Pasakosiu apie epizodą, kai pirmą kartą mačiau tai veikiant. Per vieną susirinkimą viena gydytoja papasakojo, kad susidūrė su sąžinės dilema, ar vadovauti labai invazinio prenatalinio tyrimo bandymams, kurie ženkliai didino galimų anomalijų prognozavimą ir netgi netiesiogiai skatino abortą. Ši gydytoja kreipėsi į Davide, manydama, kad jis patars nepriimti šio sprendimo; tačiau dialoge, dar nepradėjus nagrinėti esmės, pirmas klausimas, kurį ji išgirdo, buvo ar ji apie tai pasikalbėjo su judėjimo žmonėmis, dirbančiais jos skyriuje. Tai ją labai nustebino. Ji protestavo, kad vieninteliai du judėjimo nariai šalia jos yra dvi jaunos slaugės, kurios nėra patyrusios šio konkretaus klausimo; bet Davide pasiūlė pradėti būtent nuo jų trijų vienybės, nors jų vaidmenys ir patirtis tokie skirtingi — ir taip ir nutiko.

Kitas impulsas, kuris tikrai pažymėjo naujovės pradžią manyje, buvo perskaitytas don Giussani fragmentas: «Todėl du yra mūsų santykio su pasauliu veiksniai, kurie lemia vieningą, sintetizuojantį, budrumo požiūrį tų bendradarbiavimų atžvilgiu, kurie yra mūsų rimtas, nuoširdus ir ištikimas gyvenimas su broliais žmonėmis. Pirmas — būti bendrystėje [...]. Antras — būti, iki pat kaulų čiulpų,

įsitraukus į žmonijos reikalus ir poreikius» (L. Giussani, Una rivoluzione di sé. La vita come comunione (1968–1970), Rizzoli, Milano 2024, p. 159).

Dabar papasakosiu epizodą, susijusį su šiais dviem Giussani nurodytais punktais. Būdamas vadovu, esu vertinamas pagal diversity & inclusion (įvairovės ir įtraukimo) temas, t. y. ar mano komandoje yra tam tikras žmonių įvairovės laipsnis, patenkančių į konkrečias kategorijas; dažniausiai dėmesys sutelkiamas į klausimus, susijusius su seksualine orientacija. Šio iššūkio atžvilgiu atradau savyje naują poziciją, ne pasitraukimą (kaip dažnai nutinka: sakau, kad ta aplinkybė manęs neliečia, nes žaidimo taisyklės nėra tokios, kokių aš norėčiau, tad ieškau trumpiausių kelių ramiai gyventi). Atrodė, tarsi Giussani pasiūlymas būtų apšvietęs faktą, jog aš galiu gyventi pilnai toje aplinkoje nenuskriausdamas savęs ir kad ta realybė gali būti išgyventa Kristaus.

Veiksmingai aš pasikalbėjau su vieninteliu judėjimo draugu, dirbančiu mano įmonėje — žymiai jaunesniu vaikinui. Sutarėme, kad niekas nedirbo su neįgalumu susijusių klausimų, tad aš kreipiausi į žmogiškųjų išteklių skyrių su novatoriška įtraukties idėja, susijusia būtent su neįgalumu. Pradėjome žengti į anksčiau įmonei nepažintą teritoriją, pradėjome bendradarbiauti su asociacija, dirbančia su Aspergerio sindromą turinčiais jaunuoliais, ir įdarbinome vieną tokį vaikiną bandomajam laikotarpiui — iš pradžių jis niekam nešnekėjo. Visi mūsų komandos nariai praėjo kursą, kad surastume tinkamiausius būdus bendrauti su juo, ir pamažu, be triukšmo, ši istorija tapo netgi įmonės sėkmės pavyzdžiu tikros diversity & inclusion. Iš tiesų po kelių mėnesių šis vaikiną pats pasisiūlė dirbti daugiau valandų ir galiausiai buvo įdarbintas nuolatiniam darbui, pageidaudamas dirbti biure kartu su kolegomis, kurie tapo jo draugais — nors pradžioje mums buvo sakyta, kad geriau palikti jį specialiose, izoliuotose erdvėse.

Šis epizodas mane labai paveikė, nes parodė, kad mes nebūname vien kitų tarpe tik bendriniu pavidalu, o vėliau — konkrečiuose sprendimuose — paliekame ekspertams, kurie geriau supranta. Priešingai: būtent mūsų „tyra“ vienybė — net jei vienas yra aukščiausio lygio vadovas, o kitas — praktikantas — sukuria naują poziciją ir naują sprendimą. Iš mūsų nėra prašoma imtis veiksmų „kaišydami ietį“ (nors kartais tai gali nutikti) tam, kad pakeistume taisykles, kurios mums nepatinka; greičiau mums siūloma tikrai „gyventi“ tais taisyklėmis, su teisingu vertinimu, gimstančiu iš mūsų bendrystės patirties. «Tikėjimo intelektas tampa realybės intelektu», sakė popiežius Benediktas XVI (Kalba XXIV visuotinio Pontificio tarybos pasauliečiams posėdžio dalyviams, 2010 m. gegužės 21 d.). O kardinolas Pizzaballa, per GS jaunimo parengtą Taikos parodą Meeting metu, sakė, kad reikia rodyti „šviesos taškus“ ir viltį ten, kur vyksta karas. Šie du labai aiškūs impulsai lydi mane kasdienybėje.

Iš gilios intuicijos, kad tik mūsų vienybė gali sukurti naują ir originalią buvimą pasaulyje, manyje gimė noras susipažinti su tais judėjimo nariais, kurie patiria tas pačias profesines iššūkius prabangos srityje. Ir iš vienos vakarienės mano namuose, kur susirinko apie dešimt žmonių (apie pusę jų buvo pažįstami tą vakarą), dirbančių skirtinguose prekių ženkluose, netikėtai išaugo kas mėnesinis susitikimas, kuriame dalyvauja apie septyniasdešimt šio pasaulio žmonių, ir mes susitinkame vakarieniauti. Tai vadinamoji „prabangos vakarienė“, tačiau nesupainiokite — tai vakarienė „prabangos žmonėms“, o ne „prabangioje vietoje“: meniu paprastas, nėra omarų, šampano ir smuikų. Vakarienės aptaria darbo ir gyvenimo klausimus. Šiuo metu dirbame prie CL jaunimo bendrystės bukletų, parengto Ávila, kuriame vėl nagrinėjama talentų palyginimo parabola: esminis klausimas nėra kiek talentų gauni, o santykis su tuo, KAS tau juos davė («[Dalinkis savo pono džiaugsmu](#)»). Mūsų vienintelė rūpestis nėra turėti „specialią“ darbo temą, kad įgytume bendrų techninių žinių, kurias pritaikytume; rūpestis yra paremti vienas kitą gyventi labiau priklausomybę judėjimui, kad

padėtų vienas kitam spręsti esmės klausimus, iki pat „paskutinio mylios“ taip, kaip kyla iš bendros mūsų spindinčio sektoriaus situacijos.

Žinoma, tai embrioninis ir šiek tiek ironinis bandymas, bet jis, visų pirma man pačiam, parodo žmogišką naudą spręsti ne tik profesinius iššūkius, bet ir visą gyvenimą, pradedant nuo vienybės Kristuje, kuri mus iš anksto aplenkia ir kviečia kartu, o ne nuo individualaus apsvarstymo. Dar turiu daug suprasti, bet vis aiškiau suvokių, kad esminis dalykas yra išlikti judėjimo kelyje, panirti savo gyvenimą — iki smulkmenų — į šią vedamąją draugystę, turint pasirengimą „leisti būti trikdomam“, leisti save perkelti. Aš patiriu, kad sektis nereiškia „atsisakyti“ savo žmogaus prigimties, bet atvirkščiai — tai vis labiau atrasti save.

Ši bendrystė man labai konkretus dalykas, pirmiausia per privilegijuotą santykį su žmona per santuokos pašaukimą, taip pat su draugais iš mano bendruomenės ir mano Brolijos grupės, dalintis gyvenimu ir rimtu darbu Bendruomenės Mokykloje. Pripažįstu, kad ši bendrystė visuomet turi užduotį: krikščioniškas gyvenimas iš prigimties yra misija.

Mes nešame Kristų pasauliui, nešdami šią bendrystę. Mūsų bendrystė nėra ramsčiu, kad išliktume plūduriuojant ar šiltai apgaubti susiduriant su sunkumais, bet ji yra Jo buvimo tęstinumas. Jei darbe tampi profesionaliau, tampi labiau savarankiškas; krikščioniškame gyvenime — priešingai: kuo labiau augi ir tampi didesnis, tuo labiau supranti, kad esminis dalykas yra priklausyti.